

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING.

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT. H. S. S. KUYPER. J. H. KUYPER. J. L. F. DE LIEFDE
A. E. A. MONGERS. H. RIEMENS, MARION VEREN. EN DE HEEREN: B. WESTERA. P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ.

REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMACHTSCHAAP J. E. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

IK GELOOF.

Ik geloof, Heere, kom mijner ongelovigheid te hulp.

Marcus 9 : 24b.

Hoe gemakkelijk zeggen wij: Ik geloof.
Natuurlijk gelooven wij; we zijn toch geen heidenen?

Wanneer des Zondags in de kerk de artikelen onzes algemeenen en ongetwijfeld christelijken geloofs gelezen worden, komt het niet in ons hart op, aan de waarheid van onze geloofsbelijdenis te twifelen.

Ik geloof in God den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde.

En in Jezus Christus, Zijnen eeniggeboren Zoon, onzen Heere.

Wij kennen het van buiten; we hebben de twaalf artikelen reeds geleerd, toen wij nog kinderen waren en, ja, wij *gelooven*. Daar is verder niets bij.

Maar nu komt er een vader tot Jezus met een zieken zoon. Hij vraagt den Heiland om genezing voor den maanzieken jongen. Jezus zegt: Alle dingen zijn mogelijk dengene die geloof.

„En terstond de vader des kinds roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heere, kom mijner ongelovigheid te hulp.”

Wonderlijke man.

Wie zou nu niet in Jezus gelooven? Jezus is

immers zoo machtig en zoo goed. Dat die man zegt: „Ik geloof” is zeker te prijzen, maar daarbij moest hij het dan ook gelaten hebben en dat hij dadelijk daarop blijk geeft van ongelovigheid komt gansch niet te pas.

Laat ons voorzichtig zijn in ons oordeel.

De vader weet, dat zijn zoon zéér ziek is. De booze geest heeft den jongen menigmaal in het vuur en in het water geworpen, om hem te verderven. 't Is verschrikkelijk, als hij zich in 't stof wentelt, schuimende.

Geen geneesheer heeft hier baat kunnen brengen.

Jezus zal het kunnen en in blijde verwachting is de arme vader naar den Heiland getrokken, maar, helaas, hij vond wel discipelen, maar Jezus zelf niet.

Gelukkig, de discipelen zullen zien, wat zij doen kunnen. De uitkomst is al heel ongelukkig; de booze geest scheurt den jongen, die straks voor dood liggen blijft. En de schriftgeleerden triomfeeren: Ziet gij wel, dat hier alles bedriegerij is? Wat zouden die jongeren van Jezus zich wel verbeelden? Ze kunnen niet.

Nu staat de vader voor Jezus.

„Alle dingen zijn mogelijk dengene die geloof.”

De arme vader ziet Jezus aan; leest in Zijn oogen Zijn liefde, Zijn medelijden. Hij voelt, dat hij hier staat voor een Machthebbende; hij roept het nu met tranen: Ik geloof, Heere.

Maar is dat niet te bout gesproken? Heeft hij die woorden niet te spoedig op zijn lippen genomen?

Hij ziet om zich heen.

Dáár ligt zijn jongen, door wien de booze geest zijn macht openbaart. Het is verschrikkelijk, het arme slachtoffer te zien, dat, machteloos, door den booze wordt heen en weer geworpen.

Heeft Jezus zelfs macht over de booze geesten?

Daar staan de discipelen. Zij hebben óók gemeend, dat zij den duivel konden uitwerpen, maar hun pogen is ijdel gebleken. Zie ze daar staan, beschaamd, als met machteloosheid geslagen. Dát zijn volgers van den Meester. Dát zijn nu zijn jongeren, die steeds met Hem omgaan en van Hem macht ontvingen ook over de booze geesten. Te oordeelen naar de proeve, die zij aflegden, neen, dan is het geloof in Jezus geheel en al misplaatst.

En daar staan de vijanden, die leedvermaak koesterden, toen ze de discipelen machteloos zagen.

O, wat zouden zij er niet voor willen geven, als het straks bleek, dat ook Jezus machteloos was.

Die schriftgeleerden, die leeraren des volks, schijnen óók niet veel van Jezus te willen weten. Naar hun te oordeelen is het geloof in den Heiland pure dwaasheid.

Ziezoo, arme vader. Zeg nu nog maar eens van ganscher harte: Ik geloof.

Daar opent hij den mond, daar spreekt hij die groote belijdenis uit: Ik geloof, Heere.

Maar dan ziet hij de macht van den booze, de onmacht der discipelen, het leedvermaak der vijanden.

Hij weet bijna niet, hoe hij het heeft.

Geloof hij? Is zijn geloof geen dwaasheid?

Huichelen kan hij niet en durft hij niet. En daarom, nog maar nauw heeft hij zijn geloof beleden, of hij spreekt van ongelooft.

Kom mijn ongeloovigheid te hulp; verjaag mijn twijfel; maak mij vast, laat mij niet hulpeloos varen.

O, de strijd van dezen vader is zoo zwaar, en niet gemakkelijk valt het hem, belijdenis van zijn geloof af te leggen. Maar... hij gelooft, want in zijn ongeloof neemt hij zijn toevlucht tot Jezus.

En zie, dat is het beste, wat hij doen kan.

't Oog op Jezus geslagen. Zie niet op de macht van den booze, zie niet naar wankelende jongeren, niet naar juichende vijanden, zie op Jezus.

't Geloof doet toevlucht nemen tot den Heiland, 't geloof is een aangrijpen van den Heiland, 't geïoof komt met belijdenis van twijfel en ongeloof.

Ik geloof, Heere, kom mijner ongeloovigheid te hulp.

Wondere samenvoeging, maar samenvoeging, gekend door al Gods kinderen, die, hun ongeloof beschreiend, in het geloof hun toevlucht nemen tot Jezus.

* * *

Wat is het gemakkelijk te zeggen: Ik geloof.

Ja, dat *zeggen* is heel gemakkelijk, het behoeft ons niets te kosten; de menschen weten ook niet of we liegen dan wel waarheid spreken.

Weet ge, wat ge doen moet? Ge moet naar Jezus

gaan en, als ge vóór Hem staat en Hem in de oogen ziet, moet gij eens probeeren, of het nóg zoo gemakkelijk gaat, te zeggen: Ik geloof.

Want dan durft ge het niet meer zeggen, zooals ge het zoo vaak gezegd hebt; gedachteloos.

Dan durft ge het niet meer zeggen, als het niet waar is, en, als het waar is, zult ge nog aarzelen, vóór ge die belijdenis op uw lippen neemt: Ik geloof.

Want dan zijt ge bang, dat tòch uw belijdenis een leugen zou zijn. Immers, als gij rondom u ziet, is er zooveel, dat u aan 't wankelen maakt. De macht van den booze, uw vijand, die soms zóó zijn macht openbaart, of het schijnt, dat er eigenlijk geen andere macht meer is. De twijfel van Jezus' volgelingen, hun ongeloof, hun lauwheid in den dienst des Heeren. De triomfkreet der ongeloovigen, die tot u komen met hun: Ziet gij nu wel? Alles is toch vruchteloos.

En dan, dan weet ge 't wel, hoe ongeloovig uw hart is en gij aarzelt, vóór ge er toe komt, uw belijdenis uit te spreken.

Doe dan maar als die vader.

Met het oog op Jezus geslagen, moge diep uit uw hart de kreet geperst worden: Ik geloof, Heere, kom mijner ongeloovigheid te hulp.

Roep het maar uit, met tranen. Zeg het maar, al zuchtend. Jezus begrijpt het wel, zoo goed als Hij dien vader begrepen heeft.

* * *

Zóó moeilijk is het, zegt gij, die belijdenis te doen, dat ik er wel nooit toe zal komen.

Maar de vader dan?

O, 't is goed, dat gij er ernst van maakt, dat ge maar niet, zonder nadenken, koud en ongevoelig het: Ik geloof! op de lippen neemt, maar denkt gij, dat de Heiland zich zou verblijden in uw ongeloof?

Hij is een *vragende* Heiland: Alle dingen zijn mogelijk dengene die gelooft.

Hij, die zoo vraagt, doet meer. Hij hoort het gebed. Als Hij zoo vraagt, begint Hij, zonder dat gij dat dadelijk bemerkt, te arbeiden aan u, zooals Hij arbeidde aan dien vader.

Als die vader zegt: Ik geloof, Heere, dan is dat zeggen de vrucht van het werk van 's Heeren Geest. Als die vader in den nood zijner ziele bidt: Kom mijner ongeloovigheid te hulp, dan is het de Heiland zelf, die hem geleerd heeft, zoo te bidden.

Uit zichzelf komt niemand tot zulk een gebed; uit zichzelf gaat er niemand tot Jezus.

Wie tot Jezus komt, is er door Hem heen getrokken, maar wie dan ook komt, kan er verzekerd van zijn, dat de Heiland niet van hem af zal laten, vóór dat: Ik geloof, Heere! van de lippen komt. Beleedig Hem dan niet door uw twijfel en ongeloof.

Denk er ook om, dat gij op het oogenblik van uw komen tot Jezus met den booze en met twijfelmoedige jongeren en met een triomfeerenden vijand niets te maken hebt.

Gij hebt met Jezus te doen. Zeg Hem maar alles: zeg Hem ook maar uw ongeloovigheid en twijfel, zeg het maar in de bede: Kom mijner ongeloovigheid te hulp.

* *
*

Nooit moeten wij vergeten, dat ongelooft zonde is en dat wij er naar moeten staan, in het geloof wel gefundeerd te worden. Daar moet een toename zijn, een gaan van kracht tot kracht, een opwassen in de genade.

't Is goed, in tijden van ongelooft en twijfel, te bidden met tranen: Kom mijner ongeloovigheid te hulp.

Maar beter is, dat wij, ons verheugend in ontvangene genade en wetend, dat God zelf ons het geloof schonk, juichend kunnen uitroepen: Ik geloof!

Dan, als ons geloof krachtig is, zullen wij ook in 's Heeren kracht kloeke daden doen en dan zullen we ook 't allernieuwste, bij een glad corsage een gepliooseerde rok.

En dan, als we, niet gemakkelijk, maar roepend met tranen hebben leeren zeggen: Ik geloof, dan ook zal ons gansche hart amen zeggen, als het klinkt door het bedehuis:

Ik geloof in God den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde.

En in Jezus Christus, Zijnen eeniggeboren Zoon, onzen Heere.

Gelukkig wij als wij, zij het onder tranen en nog wankelend, zij het juichend en ten volle verzekerd, dan met den vader, die tot Jezus kwam, mogen spreken: Ik geloof, Heere.

K.

DE VROUW IN HET BUITENLAND

DE MODE.

Ja, voor ons is gelukkig 't vraagstuk van wat men draagt en van wat mode is van niet zooveel belang als voor vrouwen, wier bestaan gansch en al uit zich kleeden en uitgaan schijnt te bestaan. Maar toch willen we wel graag zoo af en toe eens weten, wat „men” op 't oogenblik voorgeschreven acht voor iemand, die er prijs op stelt goed gekleed

te gaan. En dan is een correspondentie uit Parijs, enkel handelende over kleedingvraagstukken, in dezen een tamelijk veilige gids. De Parijsche dan draagt geen rokken en blouses meer; zelfs herkent men aan de voorliefde voor deze kleedingstukken in de Fransche hoofdstad de Hollandsche vrouwen, die de lichtstad bezoeken. De Fransche vrouw draagt geen rokken en blouses meer; zelfs herkent 't midden in den zomer. Natuurlijk omdat men op 't oogenblik vindt, dat deze meer flatteeren. De meeste japonnetjes zijn van een eenvoudig model, met aangeknijpte mouwen; zooiets als in 't laatste nummer van „Meisjesleven” stond. Doch men draagt ook, en dat is 't allernieuwste, bij een glad corsage een gepliooseerde rok.

Nu we 't over de mode hebben wil ik meteen even vertellen, dat de Engelsche koningin aan de dames, die aan 't hof verschijnen, een zachte wenk heeft gegeven om het décolleté wat minder ver door te drijven. Ze heeft haar goedkeuring gehecht aan drie typen van hofdracht, welke eenige tijd in Lord Chamberlains Office, St. James Palace werden tentoongesteld. De dames, die aan 't hof verschijnen, zijn niet genoodzaakt een japon volgens een van deze typen te kiezen, doch natuurlijk zullen ze 't moeilijk durven wagen, ervan af te wijken en zich 't ongenoegen van de koningin op de hals te halen. Van ons standpunt kunnen we deze poging om de schaamteloosheid en de overdreven weelde, ook in de hoogste standen, te bestrijden, niet anders dan toejuichen.

Als curiositeit kan hier nog wel bij, dat men in Londen onlangs een leelijkheidswedstrijd heeft gehouden. De drie leelijkste vrouwen waren prijswinsters. 't Is ongetwijfeld goed, wanneer er de aandacht op gevestigd wordt, dat een mooi gezichtje niet het een en het al, zelfs niet het voornaamste is voor een vrouw. Doch overigens kan zulk een wedstrijd ons evenmin behagen als een, waar de schoonsten met den prijs gaan strijken.

Fransche oorlogsblinden. Sympathieker dan het trachten, om door kleeding of uiterlijk aan te trekken of op te vallen, is ons de wensch van sommige edele vrouwen, om haar gaven en talenten te stellen in dienst van anderen, minderbedeelden. In Frankrijk wijdt madame Henry, een vrouw van goeden huize, die in den oorlog man en zoon verloren heeft, zich aan de oorlogsblinden. In de rue de Reuilly te Parijs werd door de regeering een opleidingschool voor oorlogsblinden gesticht. Reeds wat het gebouw betreft deed men een gelukkige keuze, want het groote huis, vroeger een klooster, gelegen in een enorme, lommerrijken tu'n, was door zijn indeeling en opzet vrij gemakkelijk in te richten voor het tijdelijk — hoewel soms doorlopend — verblijf